YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)
24 päivänä marraskuuta 2005 *

Asiassa T-346/04,

Sadas SA, kotipaikka Tourcoing (Ranska), edustajanaan asianajaja A. Bertrand,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään A. Folliard-Monguiral ja G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

LTJ Diffusion SA, kotipaikka Colombes (Ranska), edustajinaan asianajajat F. Fajgenbaum ja S. Lederman,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 7.6.2004 tekemästä päätöksestä (asia R 393/2003-1), joka koski Sadas SA:n ja LTJ Diffusion SA:n välistä väitemenettelyä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit V. Tiili ja O. Czúcz,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Natsinas,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 17.8.2004 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.1.2005 jätetyn vastauskirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 20.1.2005 jätetyn väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 6.7.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja on 9.9.1996 esittänyt yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, perusteella sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki ARTHUR ET FELICIE.

3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn ja sittemmin tarkistettuun ja muutettuun Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkiin 16, 24 ja 25 ja vastaavat kantajan väitemenettelyn kuluessa tekemän rajoituksen jälkeen seuraavia kuvauksia:

— luokka 16: "Postimyyntiluettelot"

— luokka 24: "Kankaat tekstiilikäyttöön; sängynpeitteet ja pöytäliinat"

— luokka 25: "Vaatteet, jalkineet (paitsi ortopediset jalkineet); päähineet; nämä kaikki tuotteet on tarkoitettu lapsille ja niitä myydään postimyynnissä ja myymälöissä, jotka ovat erikoistuneet luetteloissa esitettyjen tavaroiden jakeluun".

4 Kyseinen hakemus julkaistiin 6.4.1998 Yhteisön tavaramerkkilehden numerossa 24/98.

5 Väliintulija teki 2.7.1998 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan nojalla väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan. Se vetosi väitteen tueksi yhtäältä 16.6.1983 päivättyyn ja 14.6.1993 uudistettuun ranskalaiseen rekisteröintiin nro 17 731 ja toisaalta 31.5.1989 päivättyyn kansainväliseen rekisteröintiin nro 539 689, joka on voimassa Saksassa, Itävallassa, Espanjassa ja Benelux-maissa. Aikaisemmat kaksi kuviomerkkiä on esitetty seuraavalla tavalla:

6 Väite tehtiin eräitä yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa tarkoitettuja tavaroita eli luokkiin 24 ja 25 kuuluvia tavaroita vastaan. Se perustui kaikkiin aikaisempien tavaramerkkien kattamiin tavaroihin eli luokkaan 25 kuuluviin "valmis- ja mittatilausvaatteisiin, mukaan lukien saappaat, kengät ja tohvelit".

7 Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin perusteisiin.

8 Väiteosasto hylkäsi väitteen 8.10.1999 tekemällään päätöksellä (jäljempänä väiteosaston 8.10.1999 tekemä päätös). Se katsoi, että ristiriidassa olevat merkit eivät olleet samanlaisia tai samankaltaisia ja että koska väliintulija ei ollut esittänyt mitään sekaannusvaaran arviointiin vaikuttavia seikkoja, kuten asiakirjoja, joiden avulla voidaan arvioida aikaisempien tavaramerkkien tunnettuutta kyseessä olevissa maissa, asiassa ei voinut olla kyseessä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu sekaannusvaara, olipa kyseessä olevien tavaramerkkien kattamien tavaroiden välinen samanlaisuus tai samankaltaisuus minkä asteista tahansa, eikä kyseisten tavaroiden vertailu näin ollen ollut tarpeen.

9 Väliintulija valitti väiteosaston 8.10.1999 tekemästä päätöksestä 7.12.1999 SMHV:lle asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan nojalla.

10 Kolmas valituslautakunta hylkäsi 19.6.2002 tekemällään päätöksellä valituksen siltä osin kuin se koski asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamista ja kumosi väiteosaston 8.10.1999 tekemän päätöksen sikäli kuin siinä oli hylätty väite sillä perusteella, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ei ollut sekaannusvaaraa. Valituslautakunta katsoi, että tavaramerkkien välillä oli huomattavia samankaltaisuuksia, ja palautti asian väiteosastoon, jotta tämä ratkaisee kysymyksen sekaannusvaaran olemassaolosta ja ottaa huomioon erityisesti tavaroiden vertailun, kantajan tavaramerkin kattamiin tavaroihin tekemän rajoituksen sekä sen, mikä merkitys asian kannalta on molempien osapuolten esittämillä uusilla asiakirjoilla, jotka valituslautakunnan mukaan voidaan ottaa asiassa huomioon.

11 Väiteosasto hyväksyi 22.4.2003 tekemällään päätöksellä (jäljempänä väiteosaston 22.4.2003 tekemä päätös) väitteen osittain. Se katsoi ensinnäkin, että kyseessä olevat tavaramerkit eivät olleet samanlaisia ja että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ei voitu soveltaa asiaan. Toiseksi se katsoi, että luokkaan 25 kuuluvien tavaroiden osalta oli olemassa sekaannusvaara, johon sisältyi vaara tavaroiden välisestä mielleyhtymästä. Väiteosasto katsoi myös, että aikaisempi ranskalainen tavaramerkki oli tietyssä määrin tunnettu Ranskan markkinoilla.

12 Kantaja valitti 18.6.2003 SMHV:lle väiteosaston päätöksestä asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan perusteella.

13 Ensimmäinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 7.6.2004 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Se katsoi, että kun otetaan huomioon kyseessä olevien tavaramerkkien väliset huomattavat samankaltaisuudet ja se, että kyseiset tavarat ovat samoja, sekä aikaisemman tavaramerkin ominaispiirteisiin perustuva vahva erottamiskyky ja sen tunnettuus markkinoilla, rekisteröitäväksi haetussa tavaramerkissä olevista sanoista "et" ja "Félicie" aiheutuvat eroavaisuudet ulkoasussa ja lausuntatavassa eivät olleet seikkoja, joilla olisi voitu eliminoida sekaannusvaara, joka ranskalaisille kuluttajille syntyi luokkaan 25 kuuluvien tavaroiden osalta.

Asianosaisten vaatimukset

14 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— muuttaa riidanalaista päätöstä

— kumoaa väiteosaston päätöksen

— velvoittaa väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— vahvistaa riidanalaisen päätöksen

— vahvistaa väiteosaston päätöksen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut asetuksen N:o 40/94 81 artiklan mukaisesti.

Niiden asiakirjojen huomioon ottaminen, jotka on esitetty ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

17 Väliintulija väittää, että kanteen liitteet 15 ja 21–30 ovat uusia asiakirjoja, koska niitä ei ole esitetty SMHV:ssa. Näin ollen niitä ei väliintulijan mukaan voida ottaa oikeudenkäynnissä huomioon.

18 Liitteet 22–24, 26 ja 27 ovat Internet-sivujen osia, jotka on tulostettu SMHV:ssa käydyn hallinnollisen menettelyn jälkeen. Liitteessä 25 esitetään tulokset Ipsos-nimisen mielipidetutkimuslaitoksen 22.–28.7.2003 suorittamasta mielipidetutkimuksesta (jäljempänä Ipsoksen mielipidetutkimus), joka ei myöskään sisälly hallinnolliseen asiakirja-aineistoon. Lisäksi liitettä 16, jossa esitetään Internetissä 17.6.2003 suoritetun haun tulokset, ei myöskään ole esitetty SMHV:ssa.

19 Kyseisiä vasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjä asiakirjoja ei näin ollen voida ottaa huomioon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena on nimittäin SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvonta asetuksen N:o 40/94 63 artiklassa tarkoitetulla tavalla, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja niiden asiakirjojen valossa, jotka esitetään ensimmäistä kertaa tässä tuomioistuimessa. Mainitut asiakirjat on siis jätettävä huomiotta ilman, että on tarpeen tutkia niiden todistusvoimaa (asia T-10/03, Koubi v. SMHV — Flabesa (CONFORFLEX), tuomio 18.2.2004, Kok. 2004, s. II-719, 52 kohta; asia T-399/02, Eurocermex v. SMHV (olutpullon muoto), tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. II-1391, 52 kohta; asia T-396/02, Storck v. SMHV (makeisen muoto), tuomio 10.11.2004, Kok. 2004, s. II-3821, 24 kohta ja asia T-164/03, Ampafrance v. SMHV — Johnson & Johnson (monBeBé), tuomio 21.4.2005, Kok. 2005, s. II-1401, 29 kohta).

20 Liitteissä 15 ja 21 esitetään ensimmäisen valituslautakunnan 25.7.2001 tekemä päätös ja tribunal de grande instance de Paris'n (Pariisin alioikeus) 23.1.2004 antama

tuomio. Vaikka nämä asiakirjat onkin esitetty ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ne eivät ole varsinaisia todisteita, vaan niissä on kyse SMHV:n ja kansallisten tuomioistuinten ratkaisukäytännöstä, johon, vaikka se olisi SMHV:ssa käytyä hallinnollista menettelyä myöhempää, osapuolella on oikeus vedota.

21 Koska liitteisiin 28–30 sisältyvät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksessä edellytetyt asiakirjat, eli kantajan kaupparekisteriote, tämän edustajan henkilöllisyystodistuksen kopio ja hänen valtuutuksensa, nämä asiakirjat voidaan ottaa huomioon.

Asiakysymys

22 Kantaja esittää kanteensa tueksi yhden kanneperusteen, joka perustuu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomiseen.

23 Kantaja väittää pääpiirteissään, että valituslautakunta on jättänyt ottamatta huomioon useita seikkoja, joiden perusteella sen olisi tullut katsoa, ettei kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ollut sekaannusvaaraa. Mainittuihin seikkoihin sisältyvät erityisesti aikaisemman tavaramerkin ominaispiirteisiin perustuva heikko erottamiskyky, mikä johtuu useista kymmenistä vaatemerkeistä, joihin sisältyy sana "Arthur", rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin tunnettuus markkinoilla jo ennen väitemenettelyn alkua, kyseessä olevien tavaramerkkien rinnakkainen esiintyminen Ranskan markkinoilla, jakelurakenteiden ja jakelukanavien sekä kantajan ja väliintulijan myytäväksi tarjoamien tavaroiden eroavuudet sekä Ipsoksen mielipidetutkimus, joka osoittaa, että sekaannusvaaraa ei voinut mitenkään olla olemassa.

24 SMHV ja väliintulija väittävät, että valituslautakunta on arvioinut sekaannusvaaran olemassaoloa asianmukaisesti.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, yleisön keskuudessa on sekaannusvaara. Sekaannusvaara sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä. Lisäksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan ii ja iii alakohdan mukaan aikaisemmalla tavaramerkillä tarkoitetaan sellaisia jäsenvaltiossa rekisteröityjä tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää, ja sellaisia tavaramerkkejä, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa ja joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen kyseistä tekopäivää.

26 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on olemassa, jos yleisö saattaa luulla, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti taloudellisesti keskenään sidoksissa olevista yrityksistä.

27 Saman oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena sen mukaan, mikä käsitys kohdeyleisöllä on merkeistä ja kyseessä olevista tavaroista tai palveluista, kun otetaan huomioon kaikki tekijät, joilla on merkitystä esillä olevan asian kannalta, ja etenkin merkkien samankaltaisuuden ja merkillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden välinen keskinäinen riippuvuus (ks. asia T-162/01, Laboratorios RTB v. SMHV — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), tuomio 9.7.2003, Kok. 2003, s. II-2821, 31–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Kohdeyleisö

28 Nyt esillä olevassa asiassa aikaisempia tavaramerkkejä ovat ranskalainen kansallinen tavaramerkki ja kansainvälinen tavaramerkki, joka on voimassa Saksassa, Itävallassa, Espanjassa ja Benelux-maissa. Riidanalainen päätös perustuu ainoastaan aikaisempaan ranskalaiseen tavaramerkkiin, eivätkä osapuolet ole tätä seikkaa riitauttaneet. Täten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkinnan on rajoituttava rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin ja aikaisemman ranskalaisen tavaramerkin (jäljempänä Arthur-tavaramerkki) väliseen sekaannusvaaraan ja näin ollen Ranskan alueelle.

29 Kantaja arvostelee tapaa, jolla kohdeyleisö on määritelty, sillä väliintulijan myymien tavaroiden kohdeyleisö ei kantajan mukaan ole sama kuin sen myymien tavaroiden, sillä ainoastaan viimeksi mainitut ovat tarkoitettuja 2–12-vuotiaille lapsille. Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Koska lapsille tarkoitettujen vaatteiden ostamisesta vastaavat aikuiset, rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin tarkoittamat tavarat on kohdistettu yhtä lailla aikuisille kuin lapsillekin. Sama pätee väliintulijan tavaroihin, koska niihin voi sisältyä lapsille tarkoitettuja vaatteita.

30 Koska kyseessä olevat tavarat ovat tavanomaisia kulutushyödykkeitä, niiden kohdeyleisönä on ranskalainen keskivertokuluttaja, jonka oletetaan olevan tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen.

Tavaroiden vertailu

31 Valituslautakunta on katsonut, että aikaisemman tavaramerkin kohteena olevat tavarat olivat samanlaisia kuin kantajan hakemuksessa tarkoitetut tavarat.

32 Kantaja arvostelee tätä toteamusta ja korostaa, että vaikka molempien tavaramerkkien kohteena olivat vaatteet, väliintulijan myymät tavarat muodostuvat lähes yksinomaan miehille, naisille ja lapsille tarkoitetuista sisävaatteista (alushousut, pyjamat, jne.), kun taas kantaja myy ulkovaatteita ja kenkiä, jotka on tarkoitettu yksinomaan 2–12-vuotiaille lapsille. Täten kantajan ja väliintulijan tarjoamien vaatteiden käyttötarkoitukset eivät ole samat. Lisäksi kantajan ja väliintulijan käyttämät myyntitavat eivät myöskään ole samanlaiset, sillä kantajan tavaroita jaellaan postimyynnin ja etämyynnin välityksellä, kun taas väliintulijan tavaroiden jakelu toteutetaan pääosin tavarataloissa ja pienmyymälöissä. Väliintulijan postimyynnistä peräisin olevien myyntien vähäinen määrä (5 prosenttia) samoin kuin kantajan pienmyymälöistä peräisin olevien myyntien vähäinen määrä (5 prosenttia) eivät kantajan mukaan ole riittäviä seikkoja, jotta myyntitapojen voitaisiin katsoa olevan samat.

33 Kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki niiden väliseen suhteeseen liittyvät merkitykselliset tekijät. Näihin tekijöihin kuuluvat erityisesti tavaroiden ja palvelujen luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, ovatko ne keskenään kilpailevia tai toisiaan täydentäviä (ks. vastaavasti asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5507, 23 kohta).

34 Lisäksi kun aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat sisältävät tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut tavarat, kyseisten tavaroiden katsotaan olevan samoja (ks. vastaavasti asia T-104/01, Oberhauser v. SMHV — Petit Liberto (Fifties), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4359, 32 ja 33 kohta).

35 On muistutettava, että tavaroiden vertailun on koskettava kyseessä olevien tavaramerkkien rekisteröinnin kattamia tavaroita eikä tavaroita, joissa tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty, ellei asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan puitteissa esitetyn hakemuksen johdosta ilmene, että aikaisempaa tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan osassa niistä tavaroista, joita varten se on rekisteröity. Tässä tilanteessa aikaisempaa merkkiä pidetään väitteen tutkimisen kannalta rekisteröitynä

ainoastaan mainittujen tavaroiden osalta. Nyt esillä olevassa asiassa ei kuitenkaan ole esitetty tällaista hakemusta. Näin ollen tavaroiden vertailussa huomioon otettavia aikaisemman tavaramerkin kattamia tavaroita ovat kaikki ne tavarat, joita varten kyseinen tavaramerkki on rekisteröity.

36 Nyt esillä olevassa asiassa aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity seuraavia luokkaan 25 kuuluvia tavaroita varten: "valmis- ja mittatilausvaatteet, mukaan lukien saappaat, kengät ja tohvelit". Tämän oikeudenkäynnin kohteena ovat niin ikään luokkaan 25 kuuluvat seuraavat tavarat, joita varten kantaja vaatii rekisteröintiä: "vaatteet, jalkineet (paitsi ortopediset jalkineet); päähineet; nämä kaikki tuotteet on tarkoitettu lapsille ja niitä myydään postimyynnissä ja myymälöissä, jotka ovat erikoistuneet luetteloissa esitettyjen tavaroiden jakeluun".

37 On todettava, että viimeksi mainitut tavarat sisältyvät ensin mainittuihin. Tavarat, joita varten aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity, eivät nimittäin rajoitu tiettyyn ikäryhmään tai myyntitapaan.

38 Kuten SMHV on asianmukaisesti todennut, koska aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat voivat myös olla tarkoitettuja lapsille, yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa olleella viittauksella tähän erityisyleisöön ei ole vaikutusta esillä olevien tavaroiden samanlaisuuteen. Lisäksi koska aikaisemman tavaramerkin rekisteröintiasiakirjan sanamuodossa ei täsmennetä mitään tiettyä myyntitapaa, sen kattamia tavaroita voidaan jaella myös postimyyntiverkoston välityksellä — esimerkiksi postimyyntikuvastoa käyttäen — samalla tavoin kuin rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin kattamia tavaroita.

39 Täten on todettava, ettei valituslautakunta ole tehnyt mitään virhettä katsoessaan, että kyseessä olevien tavaramerkkien kattamat tavarat olivat samoja.

Merkkien vertailu

40 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, ristiriidassa olevien merkkien ulkoasun, lausuntatavan tai merkityssisällön samankaltaisuuden osalta sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin on perustuttava niistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava erityisesti niiden erottavat ja hallitsevat osat (ks. asia T-292/01, Phillips-Van Heusen v. SMHV — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), tuomio 14.10.2003, Kok. 2003, s. II-4335, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Kantajan mukaan kyseessä olevat merkit eivät muistuta toisiaan, kun taas SMHV:n ja väliintulijan mukaan ne ovat samankaltaisia.

42 Verrattavina olevat merkit ovat seuraavanlaiset:

	ARTHUR ET FELICIE
aikaisempi tavaramerkki	rekisteröitäväksi haettu tavaramerkkki

43 On todettava, että valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä tuonut esiin ainoastaan "tavaramerkkien väliset huomattavat samankaltaisuudet". Valituslauta-

kunnan arvioinnin taustalla olevat perustelut esitetään väiteosaston päätöksessä seuraavasti:

"On selvää, että molemmille tavaramerkeille on yhteistä sana '[A]rthur'. Kyseinen sana on aikaisemman tavaramerkin ainoa sana ja muodostaa yhteisön tavaramerkkihakemuksen [kohteena olevan tavaramerkin] ulkoasun ja lausuntatavan ensimmäisen osan. Vaikka aikaisemmassa tavaramerkissä käytetty kalligrafia on erityislaatuinen, kyseisen tavaramerkin kuvallisen ulottuvuuden merkitystä ei tule yliarvioida. Sana '[A]rthur' on tästä huolimatta kyseisessä tavaramerkissä täysin luettavissa. Se jopa muodostaa hallitsevan ja erottuvan osan tavaramerkkiä. Vaikka sanan '[F]élicie' lisääminen yhteisön tavaramerkkihakemuksen [kohteena olevaan tavaramerkkiin] muodostaakin erottavan tekijän, sen vaikutusta heikentää sen sijainti tavaramerkin lopussa. Kohtuullisen tarkkaavaisen keskivertokuluttajan huomio kiinnittyy ensimmäiseksi ja pääasiallisesti ensimmäiseen osatekijään eli sanaan '[A]rthur'. Arvioitaessa asiaa merkityssisällön tasolla valituslautakunta ei voi sulkea pois mahdollisuutta, että yhteisön tavaramerkkihakemus voi yleisön mielessä johtaa Arthur-tavaramerkin kattaman tuoteryhmän ulottuvuuden laajenemiseen. Yhteisön tavaramerkkihakemus voitaisiin käsittää aikaisemman tavaramerkin muunnelmaksi, jolla ilmaistaan, että tavaramerkin kattamia tavaroita on vastedes tarkoitettu myös naispuolisille asiakkaille. Tämän johdosta valituslautakunta katsoo, että tavaramerkkien välillä on huomattavaa yhdenmukaisuutta."

44 Kantaja väittää, että tavaramerkki, jonka rekisteröimistä se hakee, on moniosainen merkki, joka koostuu kolmesta sanasta, jotka on esitetty vaakasuoraan painettuina niin sanotuin "tikkukirjaimin", kun taas aikaisempi tavaramerkki koostuu yhdestä ainoasta käsinkirjoitetuin kaunokirjaimin esitetystä sanasta, jossa "a"-kirjaimen kahden sakaran välissä on piste. Sanan "Arthur" erilainen esittämistapa rekisteröitäväksi haetussa tavaramerkissä ja sen ominaispiirteisiin perustuvan erottamiskyvyn heikkous sekä sanan "Félicie" esiintyminen rekisteröitäväksi haetussa tavaramerkissä muodostavat olennaiset erottavat tekijät. Lisäksi sen merkitystä, että sana "Arthur" esiintyy rekisteröitäväksi haetussa tavaramerkissä ensimmäisenä sanana, heikentää huomattavasti sanojen "et" ja "Félicie" voimakas esiintyminen, vaikka nämä ovatkin tavaramerkin lopussa.

45 Näitä väitteitä ei voida hyväksyä.

46 Sanaosaa "Arthur" on pidettävä aikaisemman tavaramerkin hallitsevana osana, koska kuvio-osat ovat siinä määrin toissijaisia, että ne voidaan jopa jättää huomiotta, ja koska erityinen kalligrafia ei mahdollista merkin kattamien tavaroiden alkuperän tunnistamista ilman sanaa "Arthur". Rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki koostuu rinnastuskonjunktiosta "et" sekä kahdesta sanasta "Arthur" ja "Félicie", joita lähtökohtaisesti ei voida erottaa toisistaan niiden sijainnista riippumatta. Koska kyseinen tavaramerkki alkaa kuitenkin sanalla "Arthur", tätä voidaan pitää rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin hallitsevana osana.

47 Koska aikaisemman tavaramerkin kuvio-osat ovat toissijaisia sen sanaosaan nähden, merkkien ulkoasujen vertailu voidaan suorittaa ainoastaan sanaosiin perustuen, noudattaen kuitenkin periaatetta, jonka mukaan sekaannusvaaran arvioinnin on merkkien samankaltaisuuden osalta perustuttava merkkien kokonaisuudesta syntyvään vaikutelmaan. Näin ollen, koska aikaisempi tavaramerkki Arthur sisältyy kokonaisuudessaan rekisteröitäväksi haettuun tavaramerkkiin ARTHUR ET FELICIE, ero, joka syntyy sanojen "et" ja "Félicie" lisäämisestä rekisteröidyksi haetun tavaramerkin loppuun, ei ole riittävän merkittävä poistamaan sitä samankaltaisuutta, joka syntyy rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin hallitsevan osan eli sanan "Arthur" samanlaisuudesta. Lisäksi koska tavaramerkkiä ARTHUT ET FELICIE haettiin rekisteröitäväksi sanamerkkinä, mikään ei estä sen käyttämistä eri kirjoitustyylein, kuten esimerkiksi aikaisempaan tavaramerkkiin verrattavassa muodossa. Tästä seuraa, että kyseessä olevia merkkejä on pidettävä ulkoasultaan samankaltaisina.

48 Lausuntatavan osalta kantaja väittää, että kuudesta tavusta koostuvan tavaramerkin ARTHUR ET FELICIE lausuminen on "huomattavasti merkittävämpi ja pitkäkestoisempi" kuin kahdesta tavusta koostuvan tavaramerkin Arthur lausuminen. Täten tavaramerkit eroavat toisistaan huomattavasti sekä jaksotusten ja rytmitysten että niiden sisältämien sanaosien lukumäärän osalta.

49 Näitä väitteitä ei voida hyväksyä. Se, että aikaisemman tavaramerkin muodostava merkki sisältyy kokonaisuudessaan rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin hallitse-

vaan osaan, oikeuttaa päättelemään, että lausuntatapa on merkittävästi samankaltainen (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat T-117/03–T-119/03 ja T-171/03, New Look v. SMHV — Naulover (NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE ja NLCollection), tuomio 6.10.2004, Kok. 2004, s. II-3471, 37 kohta).

50 Merkityssisällön osalta kantaja väittää, että toisin kuin tavaramerkki Arthur, tavaramerkki ARTHUR ET FELICIE kuvaa eri sukupuolta olevista henkilöistä koostuvaa paria.

51 On todettava, että aikaisempi tavaramerkki koostuu miehen etunimestä Arthur, kun taas rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki koostuu samasta miehen etunimestä, rinnastuskonjunktiosta sekä naisen etunimestä. Koska merkit sisältävät saman miehen etunimen, tietynasteista merkityssisällön samankaltaisuutta ei voida pitää mahdottomana, vaikka rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki vaikuttaa kuvaavan paria. Naisen etunimen lisääminen etunimeen Arthur voi itse asiassa johtaa siihen käsitykseen, että kyseessä on pelkästään etunimestä Arthur muodostuvan tavaramerkin laajennus tai muunnelma.

52 Tämän johdosta on todettava, ettei valituslautakunta toiminut virheellisesti katsoessaan, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä oli huomattavaa samankaltaisuutta.

53 Kyseessä olevia merkkejä on vielä arvioitava kokonaisuudessaan sen määrittämiseksi, onko niiden välillä sekaannusvaaraa.

Sekaannusvaara

54 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on sitä suurempi, mitä erottamiskykyisempi aikaisempi tavaramerkki on (ks. vastaavasti asia C-251/95, SABEL, tuomio 11.11.1997, Kok. 1997, s. I-6191, 24 kohta). Sellaisia tavaramerkkejä,

joiden erottamiskyky on vahva joko ominaispiirteidensä vuoksi tai sen vuoksi, että ne tunnetaan markkinoilla, suojataan siis laajemmin kuin niitä, joiden erottamiskyky on heikompi (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 18 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok. 1999, s. I-3819, 20 kohta).

55 Tavaramerkin erottamiskykyä määritettäessä, ja näin ollen myös tutkittaessa, onko sen erottamiskyky vahva, on arvioitava kokonaisuutena sitä, missä määrin ne tavarat tai palvelut, joita varten kyseinen tavaramerkki on rekisteröity, voidaan tämän tavaramerkin perusteella tunnistaa tietyn yrityksen tavaroiksi tai palveluiksi ja erottaa näin muiden yritysten tavaroista tai palveluista (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-108/97 ja C-109/97, Windsurfing Chiemsee, tuomio 4.5.1999, Kok. 1999, s. I-2779, 49 kohta ja em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 22 kohta).

56 Tässä arvioinnissa on otettava huomioon muun muassa tavaramerkin ominaispiirteet mukaan luettuna se seikka, onko siinä niitä tavaroita tai palveluja, joita varten se on rekisteröity, kuvailevia osia, tavaramerkin markkinaosuus, tavaramerkin käyttämisen intensiivisyys, maantieteellinen laajuus ja kesto, se, missä määrin yritys on käyttänyt varoja tavaramerkin tunnetuksi tekemiseen, ja se, missä laajuudessa asianomaisessa kohderyhmässä tunnistetaan tämän merkin perusteella kyseiset tavarat tai palvelut tietyn yrityksen tavaroiksi tai palveluiksi, sekä kauppakamarien tai muiden liike-elämän yhteenliittymien antamat lausunnot (ks. vastaavasti em. asia Windsurfing Chiemsee, tuomion 51 kohta ja em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 23 kohta).

57 Aikaisemman tavaramerkin erottamiskyky ja erityisesti sen laaja tunnettuus on siis otettava huomioon arvioitaessa sitä, ovatko merkit tai tavarat ja palvelut niin samankaltaisia, että sekaannusvaara saattaa syntyä (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 24 kohta; asia T-311/01, Éditions Albert René v. SMHV — Trucco (Starix), tuomio 22.10.2003, Kok. 2003, s. II-4625, 61 kohta ja asia T-66/03, Drie Mollen sinds 1818 v. SMHV — Manuel Nabeiro Silveira (Galáxia), tuomio 22.6.2004, Kok. 2004, s. II-1765, 30 kohta).

58 Nyt esillä olevassa asiassa valituslautakunta katsoi, että aikaisemman Arthur-tavaramerkin erottamiskyky oli vahva sekä itse merkkinä että sen huomattavan käytön johdosta. Asiassa ei ole osoitettu, että kyseisen tavaramerkkihakemuksen jättöajankohtana eli vuonna 1983 Ranskassa olisi ollut olemassa muita etunimestä Arthur — joko yksinään tai yhdessä jonkin toisen sanan kanssa — muodostuvia tavaramerkkejä, jotka kattoivat luokkaan 25 kuuluvat tavarat, koska kaikki kantajan mainitsemia tavaramerkkejä koskevat hakemukset on jätetty mainittua ajankohtaa myöhemmin. Ei ole myöskään osoitettu, että kyseinen etunimi kuului muotialalla yleisesti käytettyjen etunimien joukkoon. Valituslautakunta totesi, että koska aikaisemman tavaramerkin kattamien tavaroiden ja etunimen Arthur välillä ei voida osoittaa olevan mitään merkityssisällöllistä yhteyttä, kyseisen tavaramerkin ei itsessään voida luonnehtia olevan heikosti erottamiskykyinen. Valituslautakunta katsoi lisäksi, että sen käyttötavan johdosta, miten kyseistä tavaramerkkiä oli käytetty sen rekisteröinnistä lähtien, mainittu tavaramerkki oli riidattomasti saavuttanut tietyn tunnettuuden erityisesti sekä aikuisille että lapsille suunnattujen alusasujen ja sisävaatteiden osalta.

59 Kantaja riitauttaa aikaisemman tavaramerkin ominaispiirteisiin perustuvan vahvan erottamiskyvyn. Se ei sitä vastoin kiistä itse kyseisen merkin tunnettuutta markkinoilla vaan ainoastaan sen seikan, että tunnettuus yksinään riittäisi luomaan sekaannusvaaran.

60 On muistutettava, että tavaramerkin erottamiskyky voi olla vahva johtuen joko sen ominaispiirteistä tai sen tunnettuudesta markkinoilla. Näin ollen, koska kantaja ei ole kiistänyt aikaisemman tavaramerkin tunnettuutta markkinoilla, minkä SMHV on todennut tutkittuaan väliintulijan oma-aloitteisesti tältä osin esittämän näytön, tätä seikkaa on pidettävä toteennäytettynä ja aikaisempaan tavaramerkkiin sovelletaan siten laajempaa suojelua kuin tavaramerkkeihin, joiden erottamiskyky on heikompi, vaikkei sen ominaispiirteisiin perustuva erottamiskyky olisi vahva. Tässä tilanteessa ei ole tarpeen selvittää, onko aikaisemmalla tavaramerkillä ominaispiirteisiin perustuva heikko erottamiskyky johtuen väitetysti rinnakkain olemassa olevista useista kymmenistä vaatemerkeistä, joihin sisältyy sana "Arthur", kuten kantaja esittää.

61 Joka tapauksessa, vaikka aiemman tavaramerkin erottamiskyky onkin otettava huomioon sekaannusvaaraa arvioitaessa (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 24 kohta), se on vain yksi arvioinnin yhteydessä huomioon otettavista seikoista. Sekaannusvaara voi siten olla olemassa silloinkin, kun aiempi tavaramerkki on heikosti erottamiskykyinen, erityisesti merkkien ja tavaramerkin kattamien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden vuoksi (ks. vastaavasti asia T-112/03, L'Oréal v. SMHV — Revlon (FLEXI AIR), tuomio 16.3.2005, Kok. 2005, s. II-949, 61 kohta).

62 On vielä tutkittava kantajan väite, jonka mukaan aikaisemman tavaramerkin ja kantajan ranskalaisen tavaramerkin ARTHUR ET FELICIE rinnakkainen olemassaolo estää sekaannusvaaran nyt esillä olevassa asiassa.

63 Ei tosin ole täysin poissuljettua, että mainitunlainen rinnakkainen olemassaolo voi mahdollisesti pienentää sekaannusvaaraa, jonka SMHV:n toimielimet ovat todenneet näiden kahden ristiriidassa olevan tavaramerkin välillä. Tällainen mahdollisuus voidaan kuitenkin ottaa huomioon vain, jos yhteisön tavaramerkin hakija on asiaankuuluvalla tavalla näyttänyt ainakin suhteellisia hylkäysperusteita koskevassa menettelyssä SMHV:ssa toteen, että mainittu rinnakkainen olemassaolo perustuu siihen, että kohdeyleisön mielessä ei synny sekaannusvaaraa ranskalaisen tavaramerkin ARTHUR ET FELICIE ja väitteen perustana olevan väliintulijan aikaisemman tavaramerkin välille, ja jos ranskalainen tavaramerkki ARTHUR ET FELICIE ja riidanalaiset tavaramerkit ovat samanlaisia (ks. vastaavasti asia T-31/03, Grupo Sada v. SMHV — Sadia (GRUPO SADA), tuomio 11.5.2005, Kok. 2005, s. II-1667, 86 kohta).

64 Nyt esillä olevassa asiassa riittää, kun todetaan, että kantajan ranskalainen tavaramerkki ja väliintulijan aikaisempi tavaramerkki eivät ole samanlaisia. Kantaja ei myöskään ole osoittanut, että mainittu rinnakkainen olemassaolo perustui sekaannusvaaran puuttumiseen. Asiakirja-aineistosta ilmenee, että ranskalainen tavaramerkki rekisteröitiin 1994 ja että väliintulija saattoi tavaramerkin loukkausta koskevan asian vireille tribunal de grande instance de Paris'ssa ranskalaista tavaramerkkiä ARTHUR ET FELICIE vastaan vuonna 1998. Mainittu tuomioistuin kumosi kyseisen tavaramerkin 23.1.2004 antamallaan tuomiolla. Tämä tuomio vahvistettiin cour d'appel de Paris'n (Pariisin valitustuomioistuin) 11.5.2005

antamalla tuomiolla. Tämä seikka osoittaa selkeästi, että väitetty rinnakkainen olemassaolo ei ollut ongelmatonta. Tätä arviointia ei aseteta kyseenalaiseksi sillä seikalla, että tavaramerkin loukkaukseen perustuva kanne nostettiin vasta neljä vuotta ranskalaisen tavaramerkin ARTHUR ET FELICIE rekisteröinnin jälkeen, koska kantaja ei ole näyttänyt, että väliintulija oli ollut tosiasiallisesti tietoinen kyseisestä tavaramerkistä sitä koskevan rekisteröintihakemuksen jättämisestä lähtien eli ennen vuotta 1998.

65 Riittämättöminä on pidettävä myös kantajan väitteitä, jotka koskevat rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin tunnettuutta ja joiden mukaan kantaja on käyttänyt tavaramerkkiään ongelmitta ilman mitään välikohtauksia siitä lähtien, kun tavaramerkin ARTHUR ET FELICIE ranskalainen rekisteröintihakemus jätettiin ja kyseisellä merkillä varustettuja vaatteita markkinoitiin postimyyntiluettelossa vuodesta 1994 alkaen, ja täsmällisemmin ilmaistuna ilman, että mikään ulkopuolinen yhtiö olisi esittänyt jonkinlaisia vaatimuksia kyseisen käytön estämiseksi. Vuosien 1994 ja 1998 välillä Ranskassa jaettiin kantajan mukaan yli 11 miljoonaa postimyyntiluetteloa ja tästä syntyi yli 35 miljoonan euron liikevaihto ARTHUR ET FELICIE -tavaramerkille, josta tuli täten kantajan mukaan todella tunnettu tavaramerkki, jonka yleisö yhdistää Vertbaudet-postimyyntiluetteloon ja kantajaan, ja täten tämä osoittaa sekaannusvaaran puuttumisen.

66 Tältä osin kantaja vetoaa Ipsoksen mielipidetutkimukseen, josta ilmenee, ettei yleisön mielessä ollut sekaannusvaaraa ristiriidassa olevien merkkien välillä. Kantajan mukaan tämä vahvistetaan Internet-haulla, koska ainoatakaan tulosta, jossa molemmat tavaramerkit esiintyvät, ei löydy. Koska nämä asiakirjat esitettiin ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ne on kuten edellä kuitenkin todettiin, jätettävä huomiotta.

67 Mitä tulee olosuhteisiin, joissa kyseessä olevia tavaroita on tarjottu myytäväksi, kantajan väite, jonka mukaan aikaisemman tavaramerkin kattamia tavaroita on myyty lähes yksinomaan pienmyymälöissä ja tavarataloissa, kun taas rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki liittyy ainoastaan tavaroihin, joita myydään postimyyntinä, on perusteeton. Kuten tavaroiden vertailun yhteydessä jo todettiin, sille, että

aikaisemman tavaramerkin kattamia tavaroita myydään myös postimyynnin välityksellä, ei ole mitään estettä. Asiakirja-aineistosta käy lisäksi ilmi, että väliintulijan myynneistä lähes 5 prosenttia syntyy postimyynnistä. On myös muistutettava, että kyseessä olevien tavaroiden vertailu on suoritettava aikaisemmassa tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden kuvauksen perusteella. Mainitussa kuvauksessa ei rajoiteta mitenkään niitä tapoja, joita käyttämällä aikaisemman tavaramerkin kattamia tavaroita voidaan tarjota myytäviksi.

68 On myös todettava, että vaatetusalalla on yleistä, että sama tavaramerkki esitetään eri ilmenemismuodossa sen mukaan, minkä tyyppisiin tavaroihin tavaramerkki liittyy. Tällä toimialalla on yhtä lailla tavanomaista, että sama yritys käyttää alatavaramerkkejä eli merkkejä, jotka on johdettu päätavaramerkistä ja joilla on sen kanssa yhteinen hallitseva osa, erottaakseen eri tuotelinjansa (miehet, naiset, nuoret) toisistaan (em. asia Fifties, tuomion 49 kohta; asia T-129/01, Alejandro v. SMHV — Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 57 kohta ja em. asia NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE ja NLCollection, tuomion 51 kohta). Näissä olosuhteissa on ajateltavissa, että kohdeyleisö katsoo, että kyseisillä kahdella tavaramerkillä varustetut vaatteet tosin kuuluvat kahteen erilliseen tuotevalikoimaan mutta että ne ovat kuitenkin peräisin samasta yrityksestä (ks. vastaavasti em. asia Fifties, tuomion 49 kohta). Valituslautakunta on näin ollen perustellusti todennut, että kohdeyleisö saattoi ajatella, että tavaramerkillä ARTHUR ET FELICIE varustetut tavarat olivat osa uutta tuotevalikoimaa, jonka tavaramerkin Arthur haltija tai siihen taloudellisesti yhteydessä oleva yritys oli saattanut markkinoille (ks. vastaavasti em. asia BUDMEN, tuomio 57 kohta). On nimittäin kiistatonta, että väliintulija on johtanut tavaramerkistään kuvamerkin, johon sisältyy sanaosa "La fiancée d'Arthur", eräitä naisten alusasutuotteita varten.

69 Kun tässä tilanteessa otetaan huomioon kyseessä olevien tavaroiden samanlaisuus, niitä vastaavien merkkien tietynasteinen samankaltaisuus ja aikaisemman tavaramerkin vahva erottamiskyky, joka perustuu ainakin sen tunnettuuteen markkinoilla, on todettava, ettei valituslautakunta ole tehnyt virhettä todetessaan, että ristiriidassa olevien tavaramerkkien välillä oli sekaannusvaara. Lisäksi vastoin kantajan istunnossa esittämää, ja kuten asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b

alakohdasta sekä vakiintuneesta oikeuskäytännöstä selkeästi ilmenee, näyttöä ei ole esitettävä todellisen sekaannuksen olemassaolosta vaan sekaannusvaaran olemassaolosta.

70 Osapuolten esittämien kansallisten tuomioistuinten ratkaisujen osalta riittää, kun todetaan, että tavaramerkkejä koskeva yhteisön lainsäädäntö muodostaa itsenäisen järjestelmän, joka koostuu sille ominaisesta sääntöjen kokonaisuudesta ja sille ominaisista tavoitteista ja jonka soveltaminen on riippumaton kansallisista järjestelmistä (asia T-32/00, Messe München v. SMHV (electronica), tuomio 5.12.2000, Kok. 2000, s. II-3829, 47 kohta). Näin ollen sitä, voidaanko merkki rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi, on arvioitava ainoastaan asian kannalta merkityksellisen yhteisön lainsäädännön perusteella.

71 SMHV:n käytännön osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että merkin rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi koskevat päätökset, jotka valituslautakuntien on tehtävä asetuksen N:o 40/94 perusteella, kuuluvat sidotun harkinnan eivätkä vapaan harkinnan piiriin. Tämän vuoksi sitä, voidaanko merkki rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi, on arvioitava yksinomaan tämän asetuksen perusteella, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet, eikä valituslautakuntien aikaisemman käytännön perusteella (asia T-106/00, Streamserve v. SMHV (STREAMSERVE), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-723, 66 kohta; yhdistetyt asiat T-79/01 ja T-86/01, Bosch v. SMHV (Kit Pro ja Kit Super Pro), tuomio 20.11.2002, Kok. 2002, s. II-4881, 32 kohta ja asia T-33/03, Osotspa v. SMHV — Distribution & Marketing (Hai), tuomio 9.3.2005, Kok. 2005, s. II-763, 69 kohta).

72 Tämän johdosta kantajan ainoa kanneperuste on hylättävä ilman, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tarpeen lausua niiden vaatimusten tutkittavaksi ottamisesta, joissa vaadittiin väiteosaston päätöksen kumoamista ja vahvistamista.

Oikeudenkäyntikulut

73 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja SMHV on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan tämän oikeudenkäyntikulut. Väliintulijan oikeudenkäyntikuluvaatimus koskee ainoastaan SMHV:ssa syntyneitä kuluja. Se vastaa siten omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta väliintulijan oikeudenkäyntikuluja.

3) Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Jaeger Tiili Czúcz

Julistettiin Luxemburgissa 24 päivänä marraskuuta 2005.

E. Coulon

kirjaaja

M. Jaeger

jaoston puheenjohtaja